[Carl Jensen.]

til Aldersrente- og Invaliderentenydere. Men alle disse Betænkeligheder forekommer os aldeles blottede for Betydning overfor den Kendsgerning, at det er gamle og for en stor Del svagelige Mennesker, Forslaget gælder. Vi maa være enige med Socialministeren i, at det er meningsløst, at disse Mennesker skal fryse — under det ene eller andet Paaskud."

Der sidder altsaa Masser af gamle og syge ude i Landet og fryser. I Dag fandt jeg i min Boks en Postanvisning — ærede Medlemmer har rimeligvis fundet en lignende —, hvorigennem det ønskes, at man sender et Beløb til „De gamles Værn". Hvis de gamle havde det saa godt, som det ærede Medlem nys sagde, hvis der ikke var en saadan Trang hos de gamle Mennesker, vilde man sikkert ikke udsende saadanne Postanvisninger med Bøn om Hjælp, og man vilde ikke i „Kristeligt Dagblad" skrive, at det er meningsløst at strides, naar man ved, at der er Tusinder af Mennesker, gamle og syge her i Landet, som mangler Brændsel.

Den højtærede Minister har, som sagt, i dette Forslag tillige medtaget Invaliderentenydere og visse kronisk syge, og endvidere har man søgt at ændre det uheldige ved Loven af 1927, at Landkommunerne i Virkeligheden bliver vanskeligt stillede hver eneste Vinter. Der er ikke en Vinter, hvor man ikke i Landkommunerne staar overfor det Forhold, at de gamle mangler Brændsel. Nu siger den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard), at i Almindelighed sørger man i Landkommunerne for Brændsel om Sommeren. Ja, det kan være, nogle gør det, men der er dog Masser, som ikke kan det, idet deres Understøttelse ikke er mere, end de bruger til at leve for hver Dag. Her er det, Ministeren vil gribe ind ved sit Forslag om, at Landkommunerne stilles lige med Byerne, saaledes at de faar Lov til at bruge det samme Beløb, som man nu bruger i Byerne, til de gamle, og desuden til Sygehjælp, Medicin, Bandager o. s. v. En Landkommune, som nu administrerer det Beløb, der nævnes i Aldersrenteloven, kan jo ikke vide, hvor mange den vil faa indlagt paa Sygehuset i det kommende Aar, eller til hvor mange den vil komme til at yde Sygehjælp, og derved kan den risikere at staa ganske blottet for Midler til at hjælpe de gamle til Brændsel. Det er dette Forhold, den højtærede Socialminister nu søger ændret, og det mener jeg man bør takke ham for. Der er ikke Tvivl om, at hvis disse Regler for Landet gennemføres, vil det betyde et stort Gode for de gamle derude.

Jeg vil gerne knytte blot et Par Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. Efter § 1 kan det fradragsfrie Beløb forhøjes med 100 Kr., naar Kommunalbestyrelsen anser det for formaalstjenligt. Det vil betyde ikke saa lidt med Hensyn til Arbejdsomhed og Sparsommelighed. Men, siger saa den ærede Ordfører for Venstre, det vil slet ikke komme de fattigste til gode, og de, som denne Bestemmelse vil omfatte, trænger ikke. Nu er det dog saadan, at man i Kommunerne har et Beløb til fri Raadighed, som man kan disponere over. I den By, hvor jeg er fra, drejer det sig om godt 15 000 Kr. Dette Beløb uddeler vi selvfølgelig efter de paagældendes Forhold, og i Tilfælde af at vi nu forhøjer Indtægtsbeløbet med 100 Kr., vil det betyde, at disse Personer er saa meget bedre stillet, at der bliver et større Beløb at bruge til dem, som er ringere stillet. Naar det er Kommunalbestyrelsen, der raader over Beløbet, og der bliver sondret imellem, hvem af disse Mennesker der har noget, og hvem der ikke har noget, synes jeg, det ingen Skade er til at forhøje dette Beløb med de 100 Kr. Og det saa meget mindre som daværende Indenrigsminister Krag under Lovens Behandling i 1922, da det fra anden Side blev hævdet, at Beløbene var for store, netop sagde, at det skulde man ikke ængstes for, thi det gjaldt om, at man lod disse Mennesker arbejde og gav dem Lejlighed til ogsaa at spare lidt til deres gamle Dage. Men da Loven havde virket i 5 Aar, og man kom til dens Revision i 1927, blev det Forhold jo ændret, og nu er det, den højtærede Socialminister vil føre Loven tilbage til dens tidligere Form for at fremme Arbejdsomheden og Opsparingslysten. Det gjorde jo ogsaa sin store Virkning paa en Mængde af de gamle, at Beløbet blev skaaret ned ved den sidste Lov. Det førte til, at Kravene om Ekstraunderstøttelse blev større og større, og det har medført, at man nu i Kommunerne, i Provinsen i hvert Fald, hvor man har dette Beløb til Raadighed, ikke er i Stand til at komme de gamle til Hjælp i den Udstrækning, som der virkelig trænges til. Derfor hilser jeg med Glæde, at den højtærede Minister har taget dette Spørgsmaal op. Enhver vil kunne forstaa, at hvis en Mand gennem en Aarrække har tjent 2 000—3 000 Kr., og han har Familie at underholde, har han ikke kunnet lægge Summer til Side, som kan komme til at betyde noget nævneværdigt, til den Dag, da han er 65 Aar. Og nu er der mange Virksomheder — jeg kender i alt Fald hjemme fra min By flere —, som siger: Den Dag, en Mand er 65 Aar, ønsker vi ham ikke